

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 15 Αὐγούστου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 90

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΡΩΡΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἑπαρχίαις ..... » 8,50
 Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
 ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των, νὰ σπεύσωσι πρὸς ἀποτίσιν αὐτῆς, διότι αἱ καθυστερήσεις αὐταὶ πολὺ μᾶς ζημιοῦσιν.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς μεταξὺ μας λογαριασμοὺς των, ἀποστείλωσι δὲ τὰ ὀφειλόμενα τὸ πολὺ μέχρι τέλους τρέχοντος.

Μέχρι τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τῶν λογαριασμῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν, ἀναγκάζομεθα νὰ ἐκδίδωμεν κατὰ Κυριακὴν μόνον τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Οἱ ἐκ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των, δὲν ἔχουσι νὰ ζημιωθῶσιν ἐκ τῆς ἀποφάσεώς μας ταύτης, ἀφοῦ θὰ λάβωσιν 104 φυλλάδια «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσα δηλαδὴ ἀποτελοῦσιν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν ὀλοκλήρου ἔτους.

Μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν, τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» εἰσέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν τροχίαν.

Ἀναγκάζομεθα νὰ προβῶμεν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, ἀφοῦ καθυστεροῦνται ἡμῖν πλέον τῶν 5,000 δραμῶν ἐκ τοῦ τρέχοντος καὶ παρελθόντος ἔτους.

Ἡ Διεύθυνσις

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλειμμένα.

[Συνέχεια]

Ἐανθὴ νεᾶνις ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύριδα καλύβης τινὸς τοῦ χωρίου· ἔπειτα κατῆλθε καὶ ἔστη πρὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

Ἦτον ἡ Ροζίτα.

Ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ διεχύθη ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὅπισθεν θύρας, ὑψηλὸς γέρον, φέρων μακρὰν ρεδιγκόταν ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του.

Ἦτον ὁ Ζαβακός!

Ἦκολούθει ἐν ἀγωνίᾳ τὴν μαθήτριαν αὐτοῦ.

Ὁ βαρόνος συνέδεεν ἐν τῷ βᾶθει τοῦ θεωρείου συνομιλίαν σοβαρὰν μετὰ παχυσάρκου ἀνδρός, τεσσαρακοντούτιδος περίπου, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομμιδοῦχης του τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν.

Ἦτο ὁ κύριος Μονχανέν ὁ ἀρχιτέκτων του.

Ὁ κύριος Μονχανέν ἦτο εὐαίσθητος πρὸς τὰ θέλητρα τοῦ ὠραίου φύλου, ἀλλ' ὅτε εὕρισκετο ἐνώπιον τοῦ χρηματιστοῦ ἔκλινε γόνυ πρὸ πάσης ἐπιθυμίας του.

Ὁ βαρόνος τῷ ἐξέθετε τὰ θέλητρα τῆς Ρόχης καὶ τὸν σκοπόν, ὃν εἶχε νὰ μεταβάλλῃ μὲγα μέρος αὐτῆς εἰς εὐρύχωρον κῆπον, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, πρὸς δὲ ὅτι εἰς μέρος ὑψηλόν, εὐάερον καὶ δεσπάζον τῆς θάλασσης ἐπεθύμει ν' ἀνεγείρῃ οἰκοδόμημα

μεγαλοπρεπές, φέρον τιμὴν καὶ εἰς τοὺς δύο.

Ὁ δυστυχὴς ἀρχιτέκτων, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει, ἤκουε τὰ φρενητιῶδη χειροκροτήματα, τοῦ ἐνθουσιώδους πλήθους, χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπολαύῃ τὸ μαγευτικὸν θέαμα τῶν ἐλαφρῶν κνημῶν τῶν ἐκ γάζης ἐνδυμάτων καὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῶν περιστρεφόμενων χαριέντως περὶ τὰ ψευδῆ ἄνθη καὶ τοὺς ἐκ χαρτονίου λόφους.

Ἐν τούτοις ἀπῆντα μηχανικῶς προσποιούμενος μέγιστον ἐνδιαφέρον.

— Μάλιστα, κύριε βαρόνε, ἔχετε δίκαιον, κύριε βαρόνε, σωστόν, κύριε βαρόνε!

— Θὰ γείνη ἄξιον ὑμῶν, κύριε βαρόνε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ροζίτα, ἀφοῦ συνδιελέχθη μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου τῆς γραφικωτέρας τοῦ φυσικοῦ παριστανομένης, ἤρριζετο ὀπισθεν οἰκίσκου τοῦ ρηθέντος χωρίου, καὶ ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ζαβακοῦ ἐν μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν καὶ τῶν φρενητιῶδων χειροκροτημάτων τῶν ἐνθουσιῶντων θεατῶν τῆς αἰθούσης.

Ἡ οἰκογένεια Σερβὲν εἶδε τὸ παράδειγμα ἐκ θεωρείου τῆς δευτέρας σειρᾶς, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ.

— Τί πνεῦμα! ἐφώνησεν ἡ Τερέζα.

— Τί θέλητρα! κατεδέχθη νὰ προσθήσῃ καὶ ἡ νωχελὴς Βενεδέττα γαλβανισθεῖσα.

— Παιδιά μου, ἐφώνησεν ὁ γλύπτης, εἶναι θαυμασία, εἶναι ἐξάισιον πρᾶγμα, εἶναι ὅ,τι τέλειον, ὅτι εὐγενές, καὶ διὰ τῆς χειρὸς, διέγραψεν εἰς τὸν ἀέρα γραμμὰς παριστανούσας τὴν χορευτρίαν. Ἄ, ὁ γέρον Ζαβακὸς θὰ κολυμβᾷ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν!

— Φίλτατε κύριε Μονχανέν, εἶπεν ὁ βαρόνος, σὰς λυποῦμαι καὶ σὰς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας, διότι κάθησθε ἐπὶ ἀκανθῶν.

— Σὰς ὀμνῶ, κύριε βαρόνε.

— Ἄφετε τοὺς ὄρκους καὶ χαίρετε· μόνον μὴ λησμονήτε ὅ,τι ἐσυμφωνήθη.

— Φεύγετε ;

— Μάλιστα, οὐδὲν μὲ κρατεῖ ἐνταῦθα, καὶ σὰς ἀφίνω τὸ πεδίον ἐλεύθερον.

Ὁ Μάξιμος εἶχεν ἐγερεθῆ.

Ἐν τῇ ὀρχήστρῳ, κάτωθεν τοῦ θεωρείου ὄθεν ἴστατο, παρατηρῶν τὴν σκηνὴν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἡ Ροζίτα εἶχε γίνεαι ἀφαντος, παρετήρησε δύο κυρίους ἐνδεδυμένους μέλανα ἐνδυμασίαν, οὓς δεικνύων πρὸς τὸν ἀρχιτέκτονα ἠρώτησεν :

— Γνωρίζετε τοὺς κυρίους αὐτούς ; διότι ἀπό τινος τοὺς βλέπω πάντοτε ἐκεῖ καὶ ἡ φυσιογνωμία των μὲ ταράσσει.

— Γνωρίζω τὸν ἕνα.

— Τίς εἶναι ;

— Εἶναι πράκτωρ, κατκοικῶν ἐν τῇ δόφῳ Ριβολί.

— Καὶ ὀνομάζεται ;

— Δελόνγκ· τῷ ἕκτισα μικρὸν οἰκίσκον εἰς Ἐτρετά.

— Φάνεται νοήμων.

— Καὶ εἶναι.

— Καὶ ὁ ἄλλος ;

— Τοὺς βλέπω πάντοτε μαζὺ καὶ νομίζω ὅτι εἶναι συνεταῖροι.

Ὁ βαρόνος ἐχαίρεισε τὸν ἀρχιτέκτονα καὶ ἐξῆλθεν.

Οὔτε ἐσκέπηθ ἄν νὰ διευθύνῃ τὰς διόπτρας αὐτοῦ εἰς τὴν σκηνήν.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετικῶς γλυκὺς.

Λευκὴ λάμψις ἀνεμιγνύετο μὲ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων καὶ ἠπλοῦτο ἐπὶ τῆς πεδιάδος· τὰ δένδρα ἦσαν ἠδέως πρασίνοι χρώματος.

Ἄλλ' ὁ Μάξιμος ἔρριψε μόνον ἀρηρημένον βλέμμα ἐπὶ τοῦ θεληκτικοῦ ἐκείνου πανοράματος.

— Παραδόξον ! πόσον ὠραία εἶναι ἡ νεανίς αὐτή ! ἐψιθύρισε.

Καὶ κλείσας ἀποτόμως τὸ παράθυρον ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ μηχανικῶς μεγαλοπρεπῆ πύργον μετὰ παραρτημάτων καὶ ἐπάλλξεων.

Ἐπειτα τὸ ἔσχισε καὶ βηματίσας κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου ἐπὶ τινα λεπτά, κατεκλήθη.

Μετὰ πέντε λεπτά ἐσήμαινε τὸν κώδωνα.

III

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἐφάνη πάραυτα.

Ἦτο ὁ ἀρχαῖός μας γνώριμος ὁ Ραβού, ὅστις εἶχε κατασταθῆ τὸ πρότυπον τῶν θαλαμηπόλων· ἐπάχυνε καὶ τὸ πλατὺ ἐρυπρόσωπόν του ἀνωθεν τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου τοῦ ὁμοιάζε πρὸς δέσμη ἀνθῶν ἐντὸς χαρτίνου χωνίου.

Τὰ μῆλα τῶν παρεῶν του ἦσαν ἐρυθρὰ καὶ ἡ ἐν γένει φυσιογνωμία του ἀπέπνεεν ὑγείαν καὶ εὐζωίαν.

Παρήλθε πολὺς χρόνος ἀφ' ὅτου ὑπέφερε τόσα ἐκ τῆς προδοσίας τῆς Γερμανῆς· καὶ αἱ μεγάλαι θλίψεις ὁμοιάζουσι τὰ μεγάλα ὄρη, ἅτινα ἐξαφανίζονται ἐν τῇ ἀποστάσει.

Ἦδη ὁ Ραβού ἦτο εὐδαίμων, πλούσιος, αἱ διακαεῖς εὐχαὶ αὐτοῦ ἐξεπληρώθησαν.

Θελήσας νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου ὅστις τόσον τῷ ἐπροξένησε κακόν, τοῦ ἐχθροῦ ὅστις τὸν ἐβύθισεν εἰς ἀπελπισίαν, τὸν ἀληθῆ φονέα τῆς Γερμανῆς, ἀπελάμβανε τὴν πικρὰν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν βλέπῃ πρὸς τὰ πλούτη, παρὰ τὰς κολακείας τῶν πολλῶν καὶ τὰς διασκεδάσεις του, ἄθυμον, μελαγχολικὸν καὶ πολυλάκις καταβεβλημένον ὡς τὸν ἔσχατον τῶν θνητῶν.

— Ὁ κύριος βαρόνος ἐσήμανεν ; εἶπεν.

— Ναί.

— Δὲν μ' ἐκάλεσε ὁ κύριος βαρόνος μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ;

— Ὅχι.

— Δὲν σὰς ἐπερίμενα τόσῳ ταχέως, ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἔμεινε πολὺ εἰς τὸ Μελόδραμα ;

— Τφόντι.

— Καὶ νῆχαριστήθη ὁ κύριος βαρόνος ἀπὸ τὴν νέαν χορεύτριαν ;

— Δὲν τὴν εἶδον.

— Δὲν εἶναι περίεργος ὁ κύριος βαρόνος· λέγουσιν ἐν τούτοις ὅτι εἶναι ὠραία· μοὶ φαίνεσθε ἀπησχολημένους.

— Οὐφ !

— Πάσχετε, εἴσθε τεταραγμένοι, νευρικός.

— Ναί, πιθάνον. Λουδοβίκε, φαίνεται ὅτι ἔχεις ὄρεξιν.

— Μὲ κολακεύετε, θέλετε νὰ καλέσω ἱατρόν ;

— Νὰ τὸν κάμω τί ;

— Φαίνεται πῶς ὁ κύριος βαρόνος δὲν ὑπολήπτεται τοὺς ἱατροὺς· νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον· ἂν θέλετε ν' ἀκούσητε τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, πάρετε ἐν ἀφέψημα χαμαιμήλου ἢ καὶ παπαρούνας διὰ νὰ κοιμηθῆτε· οἱ ἱατροὶ συμφῶνως μὲ τοὺς φαρμακοποίτους φουρνίζουν ἕνα πληῆθος δηλητηρίων, ἅτινα μὰς παραπέμπουν ὅσῳ τάχιστα εἰς τὸ Περλασέζ ἢ εἰς τὸ Μοντπαρνάζ.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει ὁ θαλαμηπόλος ἠτοίμαζε τὸ ἀφέψημα ἐπὶ συσκευῆς οἰοπνεύματος καὶ ἔφερε τοῦτο ἐντὸς κυαθίσκου τῆς Σεβρης εἰς τὸν κύριόν του, μὲ τὴν ἐπιμέλειαν παιδαγωγοῦ περιποιουμένης γεροντοπαλήκαρον ἐν τῇ κλίειν του.

Ἐνῶ δὲ ὁ βαρόνος ἔπινεν, ὁ θαλαμηπόλος αὐτοῦ ἠκολούθει τὰς παρατηρήσεις του.

— Ὁ κύριος βαρόνος, ἔλεγε, μοὺ φαίνεται ἀπὸ τινος μελαγχολικός, τεθλιμμένος· ἐγὼ θὰ τὸν ἐσυμβούλευα ν' ἀφήσῃ τὰς υποθέσεις του νὰ τὰς διευθύνωσιν ἐπὶ τινα χρόνον οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοί του, καὶ νὰ ταξιδεύσῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον.

— Ἐπειτα πρὸς τί νὰ ἐπαγρυπνῆτε τόσον δι' υποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων εἴσθε βέβαιος ὅτι ἄμα εἰσέλθωσιν εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου βαρόνου ἐκερδίθησαν. Ἐπειτα πρὸς τί νὰ πολλαπλασιάζηται τόσον ἡ ἀμέτρητος ἢ μεγάλη, ἢ ἀνυπολόγιστος περιουσία τοῦ καταστήματος ;

Ὁ Μάξιμος ἐπέστρεψε τὸν κυαθίσκον εἰς τὸν θαλαμηπόλον του καὶ ἠπλώθη ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Πρὸς τί ; εἶπε, κύριε δόκτωρ, μὴ βλέπων πέραν τῆς ρινός, εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλλω εἰς

τοὺς ἄλλους τὴν θέλησίν μου, εἰς τὸ νὰ δύναμαι νὰ λέγω ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἀλλαγῶ, ἀρκεῖ νὰ θελήσω καὶ πᾶσαι αἱ ὑπερήφανοι αὐταὶ γυναῖκες θὰ μοὶ ἀνῆκουσι, πάντες οἱ ἄνδρες οὗτοι θὰ ἦναι εἰς τοὺς πόδας μου.

— Βέβαια, βέβαια, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος· εἶναι πολλὰ πράγματα τοῦ μᾶς κολακεύουν, ἀλλὰ ὁ κύριος βαρόνος γνωρίζει ὅτι δὲν δύναται τις ν' ἀγαπᾷ ὅλας τὰς γυναῖκας καὶ ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἀνδρῶν μᾶς εἶναι ἀδιάφοροι.

— Ναί, ἀλλ' ἂν κατὰ τύχην ἀπαντήσῃ τις ἐν πλάσμα τέλειον, ὅπερ νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ σπουδαῖον πάθος, ἢ νὰ ἐγείρῃ ἐν ἡμῖν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, δὲν θὰ λυπηθῶμεν εἰς μάτην, χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ τὸ πλησιάζωμεν.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος μετὰ πικρίας, διευθετῶν τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὁ κύριος βαρόνος ἔχει δοκιμάσῃ πάντα ταῦτα ἐγεννήθη ὑπὸ ἀγαθὸν ἀστέρα.

Ἐγένετο στιγμὴ σιγῆς. Ὁ Λουδοβίκος παρετήρει ἄκρῳ ὀφθαλμῷ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κυρίου του.

Ὁ βαρόνος δὲν ἐφαίνετο σπεύδων νὰ μείνῃ μόνος.

Ὁ Λουδοβίκος ἔκρινεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ μίαν ἐρώτησιν.

— Μὴ τυχόν ὁ κύριος βαρόνος συνήτησεν μίαν τῶν γυναικῶν, περὶ ὧν ὠμίλει πρὸ ὀλίγου ;

— Ποίων γυναικῶν ;

— Τῶν πλασθέντων νὰ ἐμπνεύσωσι σπουδαῖον πάθος, ἢ βίαιαν ἰδιοτροπίαν !

Ὁ βαρόνος ἔβηξεν ἐλαφρῶς.

— Ἐκρῶσατε ἴσως καὶ θὰ ἔχετε ἀνάγκην ἐφουδρωτικῶν ;

— Ὅχι.

— Τότε θὰ συνητήσατε τὴν γυναῖκα.

— Ναί.

— ὦ ! θὰ ἦτο εὐτύχημα, θὰ σὰς διεσκέδαζε πολὺ· εἶναι εὐμορφη ;

— Ὁραία.

— Ἐκνήθῃ ἢ μελαγχροινῇ ;

— ὦ ! πολὺ μελαγχροινῇ· ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ χαῦνοι· ἀνάστημα ὑψηλόν, εὐκαμπτον ὡς ὁ κάλαμος, θαῦμα φύσεως.

— Εἶναι πλουσία ;

— Μετρίως.

— Φρούριον πολιορκηθῆν ! εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος· ἄλλως τε δὲ καὶ ὅσαι ἔχουσι περιουσίαν ἐπιθυμοῦσι νὰ τὴν αὐξήσωσι.

— Κύριε Λουδοβίκε, εἶσαι ἐπικίνδυνος κακοῦργος.

— Τφόντι· εὐτυχῶς δὲν ἔχω ἐνστικτα αἰμοθόρα· ὁ κύριος βαρόνος ἔχει πλέον τὴν ἀνάγκην μου.

— Ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἔχει τὴν ἀνάγκην κανένος, πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς, φίλε μου.

— Ἐπωφελοῦμαι τῆς ἀδείας· ἀλλὰ τοῦ μελαγχροινῆ νὰ φέρῃ καὶ εἰς ἐμὲ κανέν ὄνειρον ! Σὰς εὐχομαι καλὴν νύκτα.

Καὶ ὁ θαλαμηπόλος ἀπῆλθε λαμβάνων μεθ' αὐτοῦ τὸν λαμπτήρα καὶ κλείων τὴν θύραν ὅπισθεν αὐτοῦ.

Ὁ κύριος ἔμεινε μόνος φωτιζόμενος ὑπὸ ἐρυθροῦ λυχνίσκου κεκαλυμμένου ὑπὸ τριχάπτων· ἐπὶ τινα λεπτά ἐστήριζε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του.

— Εἶναι ὠραία πολὺ, εἶπε· πρέπει νὰ

τὴν ἀποκτήσω· ἄλλως εἶχε δίκαιον ὁ Λουδοβίκος· εἰς τί ἤθελον μοὶ χρησιμεύσει τὰ πλούτη;

Καὶ ἠπλώθη ἡδυπαθῶς ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ ὑπηρέτης ἐν τῷ μικρῷ κοιτανίσκῳ του, κατακλινόμενος ἐμολολοῦσε:

— Φίλος του! μὲ νομίζει φίλον! τίς οἶδε τὸ μέλλον!

ΙΘ'

Ἄναμφιβόλως ὁ βαρόνος Ροζανδάλ εἶναι ἀτομικότης μεγάλη καὶ περιφανής.

Ἄλλ' ἠδύνατο νὰ ἐκλείψῃ χωρὶς διὰ τοῦτο ἡ γῆ νὰ παύσῃ στρεφόμενη ἡσύχως περὶ τὸν ἄξονά της.

Ἡ ἀπουσία του ἀφῆκεν ἐν τῇ αἰθούσῃ κενόν, ἀλλ' οὐχ ἦτο ἡ παράστασις ἐξηκολούθησε πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ κ. Μονχανέν, ὅστις διηύθυνεν ἐν πάσει ἀνεύσει τὰς διόπτρας αὐτοῦ εἰς τὸν ὄμιλον τῶν χορευτριῶν.

Ἡ πρώτη πρᾶξις εἶχε τελειώσει.

Ἡ οἰκογένεια Σερβίνου διεχύθη εἰς τοὺς διαδρόμους ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Μαργαρίταν, ἣτις ὅμως εἶπεν εἰς τὴν νεωτέραν ἀδελφὴν της Τερέζαν:

— Πηγαίνετε ἄνευ ἐμοῦ εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, θὰ ἔλθω μετ' ὀλίγον νὰ σὰς εὐρω.

ᾤρησε τότε πρὸς τὴν κλίμακα μὲ πυρετώδη ταχύτητα, καὶ εἰσῆλθεν, ἀποῦ ἐρριψεν ἀνήτυχον περὶ ἑαυτὴν βλέμμα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 θεωρεῖον τῆς πρώτης σειρᾶς, τοῦ ὁποῦ ἡ θύρα ἦτον ἡμίκλειστος, διότι ἐπεριμένετο.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ὀπισθὲν της, ἀλλὰ τυρλωθεῖσα ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ μικροῦ δωματίου ἔστη διστάζουσα πρὸ τῆς θύρας.

Δύο βραχίονες τὴν περιέβαλλον ἀμέσως καὶ τὴν ἔσυραν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, ἐνῶ τὰ χεῖλη ἐπρόφερον εἰς τὸ οὖς αὐτῆς:

— Σ' ἀγαπῶ.

Ἐκείνη ἀπεσύρθη ζωηρῶς, τρέμουσα ὡς φύλλον.

— Ἄφες με, εἶπεν.

Ἡ φωνὴ ἐπανελάθεν:

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπόν;

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη εἰσώπη:

— Ἀπάντησον τώρα! τῇ εἶπεν.

Ἦτο ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλύ. Ὅστις ἐδοκίμασε νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν ἐκ νέου τὴν νεανίδα.

Ἐκείνη ἀντέστη.

Ὁ πρίγκηψ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς ἐν τῇ σκιᾷ.

— Παράδοξος ἰδιοτροπία! ἐψιθύρισε.

Καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ προσθήσῃ:

— Τί λοιπόν ἦλθες νὰ κάμῃς;

Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐπρόλαβε.

— Μὲ κίνδυνον ν' ἀπολεσθῶ, τῷ εἶπεν, ἦλθον νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

— Ποίαν;

— Νὰ μὲ λησμονήσῃτε καὶ νὰ παύσῃτε σκανδαλίζων με.

Ἡ πρωτότοκος τῶν θυγατέρων τοῦ Σερβίνου, ἦτο ὑψηλή, καλοκαμωμένη, καὶ χω-

ρὶς νὰ ἦναι κανονικῶς ὠραία, ἦτον ἐλκυστικὴ καὶ ἀληθῶς εἶπεν μὲ τὸ ἀξιοπρεπὲς τοῦ ὕφους, τὴν φυσικὴν εὐθυμίαν της, τὸ ζωηρὸν πνεῦμα, τοὺς ὠραίους ὀδόντας καὶ τὰ δροσερὰ χεῖλη, μὲ τὴν χνοῶδη ἐπιδερμίδα καὶ τὴν φυσικὴν κομψοπρέπειάν της, κατεῖχε βεβαίως καὶ ἐν πάσει τῇ τελειότητι αὐτῆς, τὴν καλλονὴν τοῦ δαίμονος.

Ὁ πρίγκηψ κατέστη διὰ μιᾶς ψυχρὸς.

— Ἔσο λογικὴ, τῇ εἶπε, μὲ παγετώδες ὕφος, ἐὰν ἔρχομαι εἰς τὴν ὁδὸν Πιγάλ, δὲν φρονῆς, πιστεύω, μ' ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ γεννητορός σου, ὅτι ἡ γλυπτικὴ μὲ καλεῖ ἐκεῖ· δι' ἐσὲ μόνην ἔρχομαι, σὲ ἀγαπῶ, σοὶ τὸ εἶπον καὶ ἐφάνης συμμεριζομένη τὸ αἰσθημά μου· διατί ἡ μεταβολὴ αὕτη; διατί δὲν μὲ ἀκούεις;

— Δὲν δύναμαι.

— Ἄφες μόνην τὴν καρδίαν σου νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ἡ τιμὴ ἐμποδίζει νὰ τὸ πράξω.

Ὁ Μαυρίκιος ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἡ τιμὴ! τί λέξις παράδοξος! ἐψιθύρισε.

— Πρίγκηψ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἀφήσατέ μοι τὸ γόητρον τοῦ νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι κατὰ τὴν ἡμᾶς αἰτινας ἄλλο τι, δὲν ἔχομεν. Ἐὰν ἤμην μόνη θὰ σὰς ἤκουα, θὰ σὰς ἐπίστευα καὶ θὰ σὰς ὑπήκουον ἴσως· ὁμολογῶ ὅτι τοῦτο θὰ μοὶ παρεῖχε θέλητρον τι· ἀλλ' οὔτε δύναμαι, οὔτε θέλω, ὁ ἔρωσ οὗτος ὁ ἄνευ σκοποῦ θὰ ἦτον ἡ ἀπώλειά μου. Ἡ κοφότης μου, κάμνει νὰ παρεξηγούμεθα πιστεύσατέ με, ἀξίζομεν πλειότερον παρ' ὅσον πιστεύετε· μόνη ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρός μου μὲ προασπίζη· θὰ ἀπηλπίζετο ἂν μίαν τῶν θυγατέρων του ἐπιπτεν. Ἐἴσθε ἀγαθός, εἶμαι βεβαία, λησμονήσατέ με, σὰς τὸ ζητῶ ὡς χάριν· καὶ ἐπρόσθετε γελῶσα καὶ κλαίουσα ταυτοχρόνως, ἡ λήθη αὕτη θὰ σὰς εἶναι ἴσως πολὺ εὐκόλος.

Ὁ πρίγκηψ ἤκουε τοὺς λόγους τούτους τοὺς βραχεῖς καὶ ὀριστικούς, μὲ βαθεῖαν ἐκπληξιν.

Ἐπίστευεν ὅτι εἶχε κάμη εὐκόλον κατὰ κτησιν καὶ ἀπῆντα ἀντίστασιν, ὅχι ἀγρίαν, ἀλλὰ σταθεράν, ὑπεράσπισιν τιμῆς, ὅχι διὰ κραυγῶν, ἀλλὰ διὰ παρρησιαστικῶν ἀκροῦν.

Τότε πρῶτον συνήντα τὸ τοιοῦτον.

Πῶς; αἱ βεβαιότητες αὐταὶ ἐν μέσῳ τοῦ παριστινοῦ βίου, εἶχον ἀρχὰς καὶ τιμῆν! ὅλα τότε ἠδύνατο νὰ τὰ περιμένῃ τις· μίαν τριπλῆ παρθένοσ νὰ ἔλθῃ ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐνὸς θεωρείου, νὰ τῷ ἀναπτύξῃ ὑψηλὴν θεωρεῖαν περὶ τιμῆς! ἦτο ἀστείον! ἂν τις τῶν φίλων τῆς τάξεώς του τὸν ἤκουε πῶς θὰ ἐγγέλα!

Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν.

Ἐπὶ τέλους, ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του, διότι βεβαίως δὲν θὰ ἤθελε νὰ προκλέσῃ σκάνδαλον.

Βλέπων δὲ αὐτὴν ὑπὸ τὸ γαλακτώδες φῶς τῆς λυχνίας, μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, ἐρυθρὰν καὶ συγκεκλιμένην, τὴν εὐρίσκει χαριστεράν παρ' ὅσον ἐπίστευεν.

Ἰσως χθὲς θὰ κατεχάρτο, ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις τῆς Ροζίτας ἤλλαξε τὰς ἰδέας του.

Ἡ ἀπόφασίς του ἐγένετο διὰ μιᾶς.

Ἐρίλησε τὴν χεῖρα τῆς πτωχῆς νεανί-

δος μὲ θερμότητα καλῶς προσποιηθεῖσαν, ἴσως δὲ καὶ πραγματικὴν.

— Συγγνώμην, τῇ εἶπε. Σὲ εἶχον κρίνει κακῶς. Σὲ ἐνοῶ καὶ ἐγκρίνω τὴν διαγωγὴν σου. Ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσον τὸν πατέρα σου;

— Εἶναι τόσον καλός!

— Ἄς μὴ τὸ σκεπτόμεθα πλέον, ἦτο ὁ νεῖρον ἀποπτάν· θέλεις νὰ ἤμεθα μόνον φίλοι;

— Ἐὰν τὸ θέλω! Θὰ μὰς προστατεύσῃτε;

— Ναί· σοὶ τὸ ὑπόσχομαι!

Καὶ ἀλλάζων θέμα.

— Θὰ ἐθριάμβευσας, ἀπόψε, εἶπεν, ἡ ἀρχαρία κατέκτησε τὸ ἀκροατήριόν της.

— Εἶναι τόσον εὐμορφος!

— Ὡ ναί! εἶναι ὠραία! Θὰ τὴν περιβάλλωσι μὲ θωπείας, θὰ τὴν καλύψωσι δι' ἀνθέων! Νομίζεις ὅτι θὰ ἦναι ὅσον σὺ ἀρχία Μαργαρίτα;

— Εἶναι ἐντιμὸς κόρη.

— Αὐτὴ! μίαν χορεύτρια!

— Δικτὶ ὄχι;

— Θὰ ἦτο πολὺ. Ἐν τούτοις θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ ἔρχομαι νὰ σὲ βλέπω;

— Θὰ σὰς ἰκετεύσω· ὁ πατήρ μου εἶναι τόσον εὐτυχῆς δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ κάμνετε.

— Θὰ ἔρχομαι λοιπόν, καὶ θὰ ἔρχομαι συχνά.

— Ὡς φίλος, εἶπεν ἐκείνη ἐγείρουσα τὸν δάκτυλον αὐτῆς.

— Εἶναι ληπτήρον, ἀλλ' εἶναι πάντοτε κατὰ τι. Λοιπὸν ὄχι;

— Ὅχι· εἶπεν ἐκείνη ἀποφασιστικῶς· μὴ ταράζετε ὅσῃν εὐτυχίαν μὰς ἐφέρατε.

Ἐκείνος ἔκυψεν εἰς ἐνδειξιν ὑποταγῆς.

— Ἔστω, εἶπεν, ἐπειδὴ τὸ διαττάτε.

— Φεύγω, ἐπανελάθεν ἐκείνη, τί θὰ λέγῃσι κάτω;

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος προσεπάθει ἐλαφρῶς νὰ τὴν κρατήσῃ, ἐρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ αὐτὴν καὶ ἀπῆλθεν.

— Ὡ! ἐψιθύρισε ἐκείνος, τί παράδοξος φωλεὰ αὐτὸ τὸ Παρίσι! καλὴ κόρη! αὐτὴ θὰ μὲ ἠγάπα ἴσως... ἀλλ' ἀρκεῖ.

Κατὰ βάθος ἠὲχαριστήθη.

Αὐτὸς δὲν ἐσκέπτετο τὴν Μαργαρίταν, ἀλλὰ τὴν Ροζίταν, τὴν ἐλαφρὰν χορεύτριαν, ἣτις ἔπτατο ἄκρῳ ποδὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον τῆς σκηνῆς, ὄντως ὥστε ἀπορῶν τις διὰ τὴν ταχύτητα ἀνεζήτησε τὰ πτερά της· καὶ πάντοτε μὲ τὸ ἀγνόν ὕφος της, πάντοτε χαρίεσσα, προκλητικῶς· χωρὶς νὰ τὸ ἐνοῆ καὶ ἐν τούτοις ἐξαισιῶς ὠραία πάντοτε.

Οὐδέποτε, καθ' ὅσον ἐνθυμεῖτο, οὐδεμία τῶν διαπρεπῶν χορευτριῶν, ἄς εἶχε γνωρίσῃ, εἶχε τὴν λαμπρὰν τεφρόχροα κόμην μὲ τὰς χρυσὰς ἀνταυγείας, τοὺς ἄνευ τέχνης ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἔχοντας σαπφείρινον τὴν κόρην, οὐδὲ τὸ πλούσιον καὶ κομψὸν στήθος της ἢ τὸ ἀληθῶς ἀριστοκρατικὸν ὕφος αὐτῆς.

Ὁ πρίγκηψ, ἐλεύθερος ἤδη, ἠγέρθη καὶ ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ φιλικὰ θεωρεῖα.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἐξελασμός.

[Συνέχεια]

— Ἐξέυρεμεν ποῖος εἶσαι σύ· εἶσαι κακοῦργος ἐπικίνδυνος, ὀνομαζόμενος Σεγέν.

— Αὐτὸ τὸ λέγει ἐκεῖνος ἐκεῖ, ἀλλ' ἀκὴ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον.

— Ἐὰν ἦναι ἀναγκαῖαι ἄλλαι ἀποδείξεις, θὰ τὰς εὔρωμεν. Πρὸ ὅκτω ἐτῶν γενόμενος συνένοχος δολοφονίας κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ κακούργουδικείου τοῦ Σηκουάνα εἰς εἰκοσαετῆ δεσμά, μόλις δὲ εἰσῆλθες εἰς τὸ κάτεργον, εὔρες μέσον νὰ δραπέτευσης.

— Ὅμιλεις διὰ τὸν Ἰάκωβον Σεγέν καὶ ὄχι δι' ἐμέ.

— Ἀρνεῖσαι ὅτι εἶσαι ὁ Ἰάκωβος Σεγέν;

— Τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τότε πῶς ὀνομαζέσαι;

— Δὲν θέλω νὰ τὸ εἶπω.

— Λοιπὸν δι' ἐμέ εἶσαι ὁ Ἰάκωβος Σεγέν, ὁ δραπέτης τοῦ κατέργου, καὶ θὰ ἦσαι τοιοῦτος ἕως ὅτου ἀποδείξης τὸ ἐναντίον. Πρὸ ὀλίγου, τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν, ἐκτύπησε τὸν κώδωνα τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Ρουσώ. Ἐξέυρες βεβαίως ὅτι ὁ θαλαμηπόλος εἶχεν ἐξέλθει. Ἡ γυναῖκα αὐτῆ σου ἦνοιξε τὴν θύραν, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἄφωνος, διὰ νὰ ἠμπορήσῃ νὰ σὲ ἀναγγείλῃ εἰς τὸν κύριόν της, σοὶ ἔφερον ἀθάκιον καὶ κονδύλιον, τὶ ἔγραψες ἐπὶ τοῦ ἀθακίου;

— Δὲν τὸ μαντεύεις; Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ εὐκολον.

— Δὲν πρόκειται νὰ μαντεύσω τίποτε, ἀλλὰ νὰ λαβῶ τὰς ἀπαντήσεις σου.

— Λοιπὸν ἔγραψα ὅτι ἤρχομην ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου μου.

— Τί ὄνομα ἔδωκες εἰς τὸν ὑποτιθέμενον αὐτὸν κύριον;

— Τοῦ μαρκησίου Δελώρμ.

— Ὑπάρχει αὐτὸς ὁ μαρκησῖος;

— Βεβαίως.

— Ποῦ κατοικεῖ;

— Δὲν τὸ ἤξεύρω, ἤξεύρω ὅμως ὅτι τὸν γνωρίζει ὁ κύριος Πέτρος Ρουσώ.

— Καὶ αὐτὴν τὴν δῆθεν ἐπιστολὴν ποῖος τὴν ἔγραψε;

— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐρωτᾷς.

— Ναί, καὶ αὐτὸ τὸ μέσον μετεχειρίσθης διὰ νὰ φθάσῃς μέχρι τοῦ κυρίου Ρουσώ καὶ νὰ ἀπασχολήσῃς τὴν προσοχὴν του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃς εὐκολώτερον. Εἶχες προμελετήσει τὴν δολοφονίαν.

— Ὁχι.

— Τὸ χαρτὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει.

— ἠμποροῦσε ὁ κύριος Ρουσώ νὰ μὴ ἦναι εἰς τὸ σπίτι του.

— Ἐξέυρες πολὺ καλὰ ὅτι ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἄς ἦναι. Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι δὲν προεμελέτησες τὴν δολοφονίαν;

— Ὅταν τραβήξῃ κανεὶς τὸ μαχαῖρι,

εἶναι σημεῖον ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ διαφορετικὰ,

— Αὐτὸ εἶναι φανερόν, εἶπε μετ' ἐπιτάσεως ὁ Κολίβρης.

— Τότε ἤλθατε ἐδῶ μόνον διὰ νὰ κλέψετε;

— Βέβαια, δι' ἄλλο τίποτε δὲν ἤλθαμεν· ἑκατὸν χιλιάδες φράγκα ἤξιζον τὸν κόπον!

— Ἐξέυρατε λοιπὸν, ὅτι θὰ εὑρίσκετε εἰς τοῦ κυρίου Ρουσώ τὸ ποσὸν αὐτό;

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεύσῃς!

— Πῶς τὸ ἐπληροφόρηθητε.

— Ὡ! κατὰ τύχην· ὅταν κανεὶς δὲν ἔχη τίποτε νὰ κάμῃ, πηγαίνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν του, καὶ τριγυρίζει ἔξω ἀπὸ τὸ ταμεῖον τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας.

— Τὸ καταλαμβάνω.

— Δὲν εἶναι δύσκολον.

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃς οἰκοστολήν. Εἶσαι πραγματικῶς ὑπηρετής;

— Εἶμαι καὶ ὑπηρετής καὶ ἄλλο πράγμα, ὅταν ἦναι ἀνάγκη.

— Δηλαδὴ κατὰ τὰς περιστάσεις λαμβάνεις καὶ τὸν μεταμφισκόμην.

— Ναί, ναί.

— Αὐτὰ τὰ φορέματα εἶναι ἰδικὰ σου;

— Βέβαια, ἐπειδὴ καὶ τὰ καλοπλήρωσα.

— Ποῦ κατοικεῖς;

— Μαζῆ μὲ τὸν σύντροφόν μου.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ποῦ εἶναι ἡ κατοικία σου.

— Ἐξέυρες τί ἀπεκρίθηκε ὁ σύντροφός μου.

— Ναί, δηλαδὴ καὶ σύ, ὡς ἐκεῖνος, δὲν θέλεις ν' ἀποκριθῆς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀποκριθῶμεν διαφορετικὰ.

— Ὁ ἀστυνόμος ἠγέρθη.

— Ἀπαγάγετέ τους, εἶπε πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀστυνομίας.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Λόρυ καὶ ὁ Κολίβρης ἀνεκρίθησαν τὸ δεύτερον ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ἀστυνόμου, ἀλλ' ἐδείχθησαν καὶ πάλιν ἐπιφυλακτικοὶ δόντες μόνον τὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις. Τότε ὁ ἀστυνόμος ὑπέγραψε τὸ πρακτικόν του καὶ τὸ ἐπεμψε παρευθὺς εἰς τὸν εἰσαγγελέα τῆς δημοκρατίας, πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας ἀμαζα τῶν φυλακῶν παρέλαθε τοὺς δύο κακούργους καὶ ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστυνομίας.

ΚΓ'

Ἐνθα γίνεται λόγος ὡς πρὸς τὰς ιδέας τοῦ κόμητος Δελασέρ περὶ παθήσεως τοῦ ἥπατος αὐτοῦ.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀστυνόμου ἀφίκετο ὁ κ. Βὰν Ὅσσην.

— Φεῦ! κύριε τῷ εἶπεν ὁ Γαβιρὼν ἐνώπιον τοῦ ἱατροῦ, ὁ κύριος Ρουσώ ἐπεθύμει μεγάλως νὰ συνομιλήσῃ μαζὶ σας, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐφθάνατε ταχύτερον, τώρα ὅμως, ὡς τὸ ἐρθεῖτο, δὲν δύναται πλέον νὰ ὁμιλήσῃ.

— Δύναμαι τοῦλάχιστον νὰ τὸν ἴδω; ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

— Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τραυματιῦ.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἀναγνωρίσας τὸν φίλον αὐτοῦ ἐφωτίσθη. Ἐτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ ὁ κ. Βὰν Ὅσσην λαβὼν αὐτὴν τὴν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ κύψας ἐπὶ τῆς κλίνης περιεπτύξατο αὐτὸν λέγων μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς:

— Πτωχέ μου φίλε!

Ὁ κόμητος προσεπάθησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον, διότι οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθε τοῦ λάργγος του, ἡ δὲ βαρεῖα γλῶσσα αὐτοῦ ἦτο ὡς παραλελυμένη.

Τότε ἠκούοντο ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ οἰονεὶ ὀλοφυρμοὶ καὶ δάκρυα ἄφθονα καθύγραναν τὰς ὠχρὰς αὐτοῦ παρεάς. Αἰφνης ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐγένοντο ἐκφραστικώτατα καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ κ. Βὰν Ὅσσην καὶ ἐπὶ τοῦ Γαβιρὼν.

— Μὲ ἀκούεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ὀλλανδός.

Ὁ κόμητος ἀπεκρίθη καταφατικῶς διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός σας, κύριε, νομίζω νὰ ἐνόησα ὅτι ἔχετε τι νὰ μοῦ εἴπητε. Ναί, κύριε.

Ὁ κόμητος ἀπεκρίθη διὰ καταφατικῆς πάλιν κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Γαβιρὼν, δὲν ἐλησμόνησα κανένα ἀπὸ τοὺς λόγους σας· θὰ συμμορφωθῶ πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας μοῦ ἐδῶκατε, θὰ ἔχω κατὰ νοῦν τὰς συστάσεις σας καὶ θὰ διηγηθῶ πιστῶς πρὸς τὸν κύριον Ὅσσην ὅτι πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπατε.

Ὁ τραυματίας ἐφώνη ἐυχαριστηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων. Μετὰ μικρὸν ὁ κ. Βὰν Ὅσσην καὶ ὁ Γαβιρὼν ἐξῆλθον τοῦ δωματίου κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ.

— Τότε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός πρὸς τὸν Γαβιρὼν εὐθὺς ὡς εὑρέθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἤξεύρεις ὅτι ὁ φίλος μου εἶχε νὰ μοὶ εἴπῃ;

— Ὁχι καθ' ὁλοκληρίαν, διότι δὲν μοὶ ἐφανέρωσε μυστικόν τι, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς σας ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῇ, μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἔκρινε καλὸν μέχρι τῆς σήμερον νὰ σας εἴπῃ.

— Ἀ! ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Βὰν Ὅσσην· ἐνόμιζον ὅτι ὁ φίλος μου δὲν εἶχε πλέον τίποτε μυστικὸν ἀπὸ ἐμέ.

— Ὁ κύριος κόμητος μοὶ εἶπε πράγματι, ἤρξατο λέγων ὁ Γαβιρὼν.

— Τί, ἤξεύρεις; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλλανδός.

— Ναί, ἤξεύρω ὅτι ἐνεκα σοβαρῶν λόγων ὁ κύριος κόμητος Δελασέρ προσέλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ.

— Ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, εἶσαι ὁ κύριος Γαβιρὼν· σὲ ἐπεφόρτισεν ὁ φίλος μου ν' ἀνεύρῃς τὴν θυγατέρα του;

— Ναί, κύριε.

— Εἰς σὲ ἐπ' ἕως ἀνέθηκεν ἄλλοτε ἐντολήν τινα ὡς πρὸς τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ.

— Ἐντολήν παρομοίαν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος κόμητος Δελασέρ μοὶ ἀνέθηκε καὶ πάλιν, ἐπειδὴ ὡς καὶ ἄλλοτε, καὶ σήμερον

πρόκειται ν' ἀνακαλυφθῆ ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Σαζάκ.

— Ἀληθῶς, διότι, φαίνεται, εἶναι συνένοχος εἰς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Χρυσουγῆς.

— Εἶναι ὁ μόνος ἔνοχος, κύριε.

— Ὁ φίλος μου μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν . . .

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ κατηγοροῦσε τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῶν φαινομένων· ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἀθῶος. Ὁ ὑποκόμης Σανζάκ διέταξε ν' ἀπαγάγῃ τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν κύριον κόμητα Δελασέρ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι πιθανόν.

— Πιθανώτατον, κύριε, ὅτι αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑποκόμης ἠθέλησε νὰ δολοφονήσῃ τὸν κύριον Δελασέρ οἱ δύο ἐκείνοι ἀθλιοὶ, τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθη διὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς δεσποινίδος Δελασέρ.

— Ὡ ! ὑπέλαθεν ὁ Βάν Ὅσσην μετὰ φρίκης. Ἀλλὰ τότε, ἐξηκολούθησεν, ἡ δικαιοσύνη ἐπιλαμβανομένη τῆς σοβαροτάτης αὐτῆς ὑποθέσεως, θ' ἀναζητήσῃ τὸν ἀποτρόπαιον αὐτὸν ὑποκόμητα.

Ὁ Γαβιρὼν ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ δικαιοσύνη δὲν γνωρίζει τίποτε, εἶπε, καὶ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε.

— Δὲν συνελήφθησαν οἱ συνένοχοι τοῦ ὑποκόμητος ;

— Ναί, ἀλλὰ οὔτε εἶπον, οὔτε θὰ εἴπωσι τίποτε.

— Ἔστω. Ἀλλὰ σύ, κύριε Γαβιρὼν, σύ, ὁ ὁποῖος γνωρίζεις ὅλα, θὰ διαφωτίσῃς τὴν δικαιοσύνην.

— Ἐπειδὴ ἐσιώπησα ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, δὲν χρεωστῶ νὰ ὁμιλήσω.

— Διατί ;

— Διότι οὕτω θέλει ὁ κύριος κόμης.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην, εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ ἀκόμη ἐνδοιασμούς, αἴσθημα εὐσπλαχνίας καὶ παραδόξου μακροθυμίας, ὅταν ἡ κόρη του εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ;

— Δὲν ἤξεύρω εἰς ποῖον αἴσθημα ὑπήκουσεν ὁ κύριος Δελασέρ καὶ μὲ διέταξε νὰ σιωπήσω· ἀλλ' εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἠθέλει νὰ σᾶς εἴπῃ σχετίζεται μὲ τὴν ἀπόφασίν του. Ὁμίλησε περὶ αἴσχους καὶ περὶ ἀτιμίας.

— Πάντοτε ἔχει τὰς σφαλερὰς αὐτὰς ιδέας.

— Διὰ νὰ μὴ ἀντιστρατευθῶ δὲ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου κόμητος, ἐξηκολούθησεν ὁ Γαβιρὼν, ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου. Τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Χρυσουγῆς καὶ τοῦ ὑποκόμητος δὲν ἐξεστομίθησαν, καὶ οἱ συνένοχοι αὐτοὶ συνελήφθησαν ἐπὶ ἀποπειρᾷ δολοφονίας ἐπὶ κλοπῇ.

— Προφανῶς ἔπραξες τὸ καθῆκόν σου, ἀλλ' ἐγὼ εἰς μάτην ἐρωτῶ ἑμαυτὸν διὰ τί ὁ κύριος Δελασέρ ἐφείσθη καὶ τώρα τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ. Πῶς λοιπὸν μυστικὸν εἶχε νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ ; Αὔριον βεβαίως θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τότε θὰ μάθω...

Ἐν τούτοις, κύριε Γαβιρὼν, ἔχῃς νὰ μοῦ εἴπῃς τι· ὁμίλει, σὲ ἀκούω.

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὡς φίλος του ἀφωσιωμένος τίποτε δὲν θὰ ἠρνεῖσθε, ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ζητήσῃ μίαν χάριν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐξαιρέτα, ἀνταπήνησεν ὁ κ. Βάν Ὅσσην, ἀλλ' ὁ κόμης χθὲς μόνον μοὶ ἐφάνερωσε τὴν ἀπαγωγὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ δὲν ἔνοιω, τῇ ἀληθείᾳ, ποίας συμβουλᾶς δύναμαι νὰ σᾶς δώσω.

— Ὅταν μοῦ ἔλεγεν αὐτὰ ὁ κύριος κόμης Δελασέρ ἐσκέπτετο βεβαίως καὶ τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποῖαν ἠλπίζε νὰ λάβῃ μετ' ὑμῶν.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐσκόπευε νὰ δώσῃ καὶ εἰς ἐμὲ ὀδηγίας. Λοιπὸν, κύριε Γαβιρὼν, ἀδιάφορον θὰ μὲ διαφωτίσῃς σύ, καὶ θὰ πράξω ὅ,τι μοὶ εἶναι δυνατόν ὅπως ἀναποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φίλου μου.

— Τότε θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσθῃ αὔριον εἰς τοῦ κυρίου Βάν Ὅσσην,

— Ἢ σὲ περιμένω, κύριε Γαβιρὼν.

— Ποῖαν ὥραν, κύριε Βάν Ὅσσην, ἤμπορεῖτε νὰ μὲ δεχθῆτε ;

— Τὸ πρῶτ' πάντοτε μεταξὺ τῆς δεκάτης καὶ ἐνδεκάτης· ἐὰν ὅμως ἔχῃς τι σπουδαῖον, τότε εἰς εἰκονόδηποτε ὥραν· θὰ σὲ δεχθῶ ἀμέσως.

Ὁ κύριος Βάν Ὅσσην πρὶν ἢ ἀπέλθῃ προσεκάλεσε τὸν ἰατρόν, ὅστις ἦν παρὰ τῷ τραυματίᾳ.

— Ἰατρέ, τὸν ἠρώτησε· γνωρίζετε τὸν ἰατρόν κύριον Ἀλβέν.

— Ἐξαιρέτα, κύριε· ὁ ἰατρός Ἀλβέν, ἀρχαῖος στρατιωτικὸς ἰατρός καὶ δεξιὸς χειρουργός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε σπουδαίας μελέτας περὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἥπατος ἐν τῷ ὄργανισμῷ καὶ περὶ τοῦ σπουδαίου προορισμοῦ του ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται ἰδίως περὶ τὰ νοσήματα τῶν γυναικῶν, εἶναι εἰς ἕκ τῶν διακεκριμένων ἰατρῶν μας.

»Λοιπὸν, ἰατρέ, ὁ κύριος Ἀλβέν εἶναι εἰς ἕκ τῶν παλαιῶν καὶ καλῶν φίλων μου, ὡς καὶ τοῦ κυρίου Πέτρου Ρουσώ, καὶ σχεδὸν παιδικὸς ἡμῶν φίλος, διότι καὶ οἱ τρεῖς ἡμεθεὶς νέαι ὅτε ἐγνωρίσθημεν εἰς τὸ λύκειον τῆς Διμόγης. Δὲν θὰ δυσαρεστηθῆτε ἂν καὶ ὁ κύριος Ἀλβέν ἔλθῃ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον Ρουσώ ὡς φίλος καὶ ὡς ἰατρός.

— Καθόλου, κύριε, καθόλου.

— Εὐχαριστῶ. Νομίζω ὅτι θὰ εὐχαριστήσω τὸν γέροντα φίλον μου.

— Ἢ κατευχαριστήθῃ νὰ ἴδῃ ἐδῶ τὸν κύριον Ἀλβέν.

— Τότε πολὺ καλά. Νομίζετε ὅτι ὁ κύριος Ρουσώ θὰ δυνηθῆ νὰ ὁμιλήσῃ αὔριον ;

— Δὲν τολμῶ ν' ἀποφραθῶ, κύριε· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει σήμερον τὴν ἐξοδὸν τῶν ἡχῶν, αὔριον ἴσως δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον, ἀλλ' ὁ πυρετὸς θὰ ἦναι ἐν πάσῃ τῇ ἐντάσει του καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἦναι δυνατόν ν' ἀνταλλάξετε μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς, ἔστω καὶ ὀλίγας λέξεις.

— Πόσον θὰ διαρκέσῃ ὁ πυρετός.

— Τέσσαρας ἢ πέντε μόλις ἡμέρας.

— Ἢ κατάστασις του σᾶς ἐμπνέει ἀνησυχίας ;

— Μέχρι τοῦδε, κύριε, δὲν βλέπω τίποτε δυνάμενον νὰ γεννήσῃ φόβους.

— Μὲ αὐτοὺς τοὺς καλοὺς λόγους σᾶς ἐγκαταλείπω συνιστῶν ὑμῖν τὸν ἀγαπητὸν μας ἀσθενῆ.

Ἡ ἀμαξία τοῦ Βάν Ὅσσην ἀνέμενον αὐτόν. Πρὶν δὲ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Καδέ, ὅπου κατῴκει ὁ ἰατρός Ἀλβέν.

— Ἀγαπητέ Βάν Ὅσσην, εἶπεν ὁ ἰατρός τῷ Ὀλλανδῷ τείνας αὐτῷ τὰς χεῖρας· τόσον σπανίως μ' ἐπισκέπτεσαι, ὥστε ὅταν σὲ βλέπω, αἰσθάνομαι ἀληθῆ ἐκπληξίν καὶ μεγίστην χαρὰν. Ἀλλὰ φαίνεσαι περίφροντις· μήπως ἔχεις ἀσθενῆ τινα ;

— Ὅχι, δὲν πρόκειται περὶ τῆς οἰκογενείας μου, ἀλλὰ περὶ φίλου μου καὶ φίλου σας, περὶ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

— Ἄ ! ἡξέυρεις λοιπὸν τί ἀπέγεινε ;

Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μοὶ τὸ λέγετε ἀγαπητέ, φαίνεσθε ὅτι ὑποκρύπτετε μομφήν. Πολλάκις μὲ ἠρωτήσατε περὶ τοῦ κόμητος, καὶ ἐὰν σᾶς ἀπεκριθῆν πάντοτε δὲν ἤξεύρω, τοῦτο συνέβαινε διότι πράγματι δὲν ἤξευρον τίποτε. Μόλις πρὸ δεκαεπτὰ μηνῶν ἀνεύρον κατὰ τύχην τὸν φίλον μας Παῦλον, καὶ τότε μόνον ἔμαθον διὰ τί ἐγένετο ἀφαντος. Εἰς τὸ γεγονός τοῦτο ὑπάρχουσι φοβερὰ πράγματα.

— Ὡ ! καλῶς ἐμάντευσα ὅτι φοβερόν δυστύχημα ἐπληξῆε τὸν κόμητα· εἶπέ μοι περὶ αὐτοῦ, Βάν Ὅσσην, τί κάμνει ; ποῦ εἶναι ;

— Εἰς Παρισίους, ὅπου ἐξακολουθεῖ νὰ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ. κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀριθμὸς 53 καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε. Φεῦ ! θὰ τὸν εὐρήτῃ ἐν ἐλεεινῇ καταστάσει.

— Εἶναι ἀσθενής ;

— Ναί, ἐνεκα πληγῆς εὐτυχῶς ὀλίγον ἐπικινδύνου, φαίνεται, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε σήμερον.

— Πῶς ;

— Δύο ἀθλιοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸν κλέψωσι καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δολοφονήσωσι.

— Ὡ !

— Ὡς σᾶς εἶπον, ἡ πληγὴ του δὲν εἶναι ἐπικινδύνου ὡς διεβεβαίωσεν ὁ ἰατρός· ἀλλ' ἀπώλεσε πολὺ αἷμα καὶ εἶναι εἰς τὸ ἐπικρον ἐξησθενημένος. Μὲ ἐζήτησε διὰ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπώλεσε παντελῶς τὴν φωνήν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τί ἠθέλει νὰ μοὶ εἴπῃ.

— Μετὰ μίαν ὥραν, θὰ ἀναβῶ εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶπεν ὁ κ. Ἀλβέν. Μοὶ ἐπιτρέπεις, κύριε Βάν Ὅσσην, νὰ σ' ἐρωτήσω μερικά πράγματα.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐλευθέρως !

— Ἢ ἡξέυρεις διὰ ποίους λόγους ὁ κόμης Δελασέρ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Ρουσώ.

— Τὸ ἡξέυρω, ἀγαπητέ ἰατρέ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φανερώσω τὰ μυστικὰ τοῦ φίλου μας.

— Ὅρθόν, ὑπέλαθεν ὁ κύριος Ἀλβέν συννοῦς.

Μετὰ βραχείαν δὲ σιωπὴν ἐπανέλαθε :

— Δύνασαι νὰ μοὶ μεταδώσης κἀμμίαν εἰδήσιν περὶ τῆς κομῆσεως Δελασέρ;

— Φεῦ! ὄχι.

— Ἀτυχῆς γυνὴ! ἐψιθύρισε ὁ ἰατρός.

— Ναί, ἀτυχῆς! ἐπανάλαθεν ὁ Ὀλλανδός. Εὐτυχέστερος ἐμοῦ, Ἀλβέν, τὴν ἐγνώρισάτε

— Ἦμην εἰς τοὺς γάμους τῆς, διότι ὁ Παῦλος ἐτίμησε τὴν φιλίαν μας προσκαλέσας με ὡς ἓνα τῶν μαρτύρων του, Ἡ κόμησησα Δελασέρ θεσπέσιος καλλονῆς ἦτο ἡ εὐγενεστάτη, ἡ θελκτικωτάτη καὶ ἡ ἀρίστη τῶν γυναικῶν ὅσας ἐγνώρισα. Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δυστυχῆματος, τὸ ὁποῖον ἐμάντευσα, διερχόμενος ἐκ Παρισίων ἐδείπνησα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρὶ μεγαλοπρεπὲς αὐτῶν μέγαρον. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀσπασθῶ τὸ τέκνον των, χαριτόβρυτον κόρην εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάδοχος τοῦ μαρκησία Δεμομπεραὶ ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας.

— Ναί, φίλε μου, ἡ Λουκία Δελασέρ ὑπάρχει.

— Θὰ ἴναι ὠρμία καὶ χαρίεσσα ὡς ἡ μήτηρ τῆς!

— Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ εἶναι πολὺ θελκτικὴ.

— Ἀφοῦ τὴν γνωρίζεις, Βάν Ὅσσην, εἴπεται ὅτι εὐρίσκεται μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλλανδός, ἀλλ' ἀγνοῶ ἐὰν ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω...

— Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε ἐκ μέρους μου.

— Ἀληθές. Λοιπὸν ὁ κόμης ζῆ μόνος, χωρισμένος τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη εἰς γυναῖκα, τὴν ὁποίαν πιστεῖται ὡς μητέρα τῆς. Ἡ Λουκία, τὴν ὁποίαν ὀνομάζοντο Χρυσανγὴν Δελώρμ, ἀγνοεῖ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ὀνομάζεται κόμης Δελασέρ.

— Εἶναι δυνατὸν; ἀνέκραξεν ὁ κ. Ἀλβέν,

— Ἡξεύρετε, ὡς ἐγώ, ἀγαπητέ Ἀλβέν, καὶ καλλίτερον ἐμοῦ, ὅτι ὁ κόμης εἶχεν ἐνίοτε ἀλλοκότους ιδέας.

— Ναί, διότι πολὺ πρὸ τοῦ γάμου του ἀνησυχῆσα καὶ ἐφοβήθη μάλιστα διὰ τὴν ὑγιεινὴν του ὁσάκις τὸν ἤκουον νὰ ἐκφράζετε περὶ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ πράγματος, ἀφοῦ μάλιστα εὐκόλως ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσω, ἔκρινα συχνάκις τὰ πράγματα διαφορετικῶς.

» Ἐκτοτε ἦτο ἐπιρρηπὴς εἰς τὴν μισανθρωπίαν, εἰς τὴν μελαγχολίαν καὶ τὴν υποχονδρίαν τὸν ἐσυμβούλευσα μὲν ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ με ἀκούσῃ. Ἡδυνάτο τις νὰ παρατηρήσῃ εἰς αὐτὸν δυσάρεστα συμπτώματα, σπουδαιότατα ὅμως διὰ φυσιολόγον, πηγάζοντα ἐξ ἀνωμαλίας τοῦ ἥπατος.

» Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Βάν Ὅσσην, ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἄλλοτε ὡς καὶ σήμερον ἥπατιτικός, καὶ πᾶσαν ἐρώτησιν περὶ τῶν παραδόξων ιδεῶν τοῦ ἡμετέρου φίλου, δύναται τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἥπατιτίδα.

» Ἡ ἔμφραξις ἥπατος δὲν εἶναι ἀσθένεια, διότι δὲν ὑπάρχει ὀργανικὴ βλάβη, ἀλλ' ἐὰν, ἐλλείψει ἰατρικῆς περιποιήσεως, μένει ὁ πάσχων εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, δύναται νὰ παραχθῶσι σοβαρώτατα ἀνωμαλίας. Ἡ ἥπατιτικὴ κατάστασις ἄγει εἰς τὴν υποχονδρίαν, ἐνίοτε δὲ εἰς τὴν παρα-

φροσύνην καὶ συνήθως εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

— Ἀγαπητέ Ἀλβέν, εἶναι φοβερὰ τὰ συμπεράσματά σου, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, ἀνταπήνησεν ὁ ἰατρός. ὁ φίλος μας κόμης Δελασέρ σὰς ἐδειξε τί δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς παθήσεως τοῦ ἥπατος; ἀλλ' ἡσύχως θὰ θεραπεύσωμεν τὴν πληγὴν του καὶ τὴν ἐκ ταύτης πηγάσασαν ἀσθένειαν, καὶ ἀκολουθῶν θ' ἀσχοληθῶμεν περὶ τοῦ ἐγκεφαλικῶν νόσημα.

— Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι; θὰ ὑπάγῃτε νὰ τὸν ἴδητε;

— Ναί, βεβαίως, καὶ ἀπόψε μάλιστα ὡς σὰς εἶπον.

ΚΔ'

Γάστρων Δελμάνς.

Ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ κ. Βάν Ὅσσην ἀπεκρίνετο τῷ ἰατρῷ κ. Ἀλβέν ἐνόησεν οὗτος ὅτι δὲν ὤφειλε ποσῶς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὡς πρὸς τὰ παρορμησάντα αὐτὸν αἰτία νὰ καταδικασθῇ εἰς ἐξορίαν καὶ νὰ λάβῃ ἄλλο ὄνομα; ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βάν Ὅσσην, νομίζων ὅτι σιγῶν περὶ τούτων σέβεται τὴν θέλησιν τοῦ κόμητος, δὲν ὠμίλησε περὶ τοῦ ὑποκόμητος Σινζάκ καὶ περὶ τῆς Χρυσανγῆς. Ὁ ἰατρός μανθάνων ὅτι ὁ κόμης, ἡ κόμησησα καὶ τὸ τέκνον αὐτῶν ἐγένοντο αἴφνης ἀφαντοὶ καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερρὶ μέγαρον ἐπωλήθη, ἐνόησεν ὅτι φοβερὸν δυστύχημα ἐπέσκηψεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας τῆς οἰκογενείας ταύτης καὶ ἐμάντευσε ἀμέσως ὅτι φοβερὸν μυστήριον ἐκρύπτετο ἐν τῷ ἀπροόπτῳ τούτῳ γεγονόςι. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ κόμησησα, τοσοῦτον ὠρμία, περιζήτητος καὶ ἀξιολάτρευτος διέπραξε σοβαρὸν ἀμάρτημα, ὅπερ συνεπάγεται καταναγκαστικὴν ρῆσιν, μεθ' ἣν ἡ ἀτυχῆς νεαρὰ γυνὴ ἐγκατέλιπε τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. Τί ὅμως ἐγένετο τὸ τέκνον; Ἐνδιαφέρετο σπουδαίως περὶ τῆς τύχης τοῦ πλάσματος ἐκείνου, ὁ περ ἔπληξεν ἐν τῷ λίκνῳ τὸ δυστύχημα. Ἦτο ἄρα γε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἢ μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἢ Λουκία; Τὴν ἐρώτησιν ταύτην πολλάκις ἐπὶ ἔτη κηρύθουνεν ἑαυτῷ.

Τέλος ὁ κ. Βάν Ὅσσην διττὴν παρεῖχε τῷ ἰατρῷ εὐχαρίστησιν. Τώρα ἐγίνωσκεν οὗτος ὅτι ὁ κόμης Δελασέρ ἦτο ἐν Παρισίοις καὶ ὅτι εἶχε τὴν θυγατέρα του, ἂν ὄχι μετ' αὐτοῦ, τοῦλάχιστον πλησίον του. Ἀλλ' ἦτο ἀνήσυχος διὰ τὴν κόμησησιν. Τί ἀπέγεινεν αὕτη; ποία ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῆς; ἔζη ἀκόμη ἄρα γε; ἀπέθανε;

— Περὶ τὴν ἐνάτην ἐσπερινὴν ὥραν ὁ ἰατρός Ἀλβέν ἦτο εἰς τοῦ κόμητος Δελασέρ. Ὁ Θεόδωρος τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ἦλθατε νὰ ἴδητε τὸν κύριον κόμητα, ἰατρί, τῷ εἶπε, βεβαίως σὰς προειδοποίησεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Ναί, ὁ κύριος Βάν Ὅσσην μοὶ εἶπε τὰ αὐτά.

— ὦ! εἶναι τρομερὸν, κύριε ἰατρί.

— Ἡ πληγὴ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος, μοὶ εἶπεν ὁ κύριος Βάν Ὅσσην.

— Εὐτυχῶς.

— Πῶς πηγαίνει τώρα ὁ ἀσθενής;

— Ὅχι καὶ ὅπως διόλου καλὰ; εἶναι πολὺ τεταραγμένος καὶ ἔχει δυνατὸν πυρετὸν,

τὰ δὲ βλέμματά του εἶναι ἄγρια; δὲν ὀμιλεῖ, καὶ ἔχει σπασμωδικούς σφασμούς.

— Ὅλα αὐτὰ θὰ τελειώσουν μετὰ τοῦ πυρετοῦ.

— Τότε πιστεύετε, ἰατρί, ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος θανάτου;

— Τὸ ἐλπίζω, νέε μου. Εἶν' ἐδῶ ὁ ἰατρός;

— Ἐπῆγε νὰ δειπνήσῃ, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

— Θὰ τὸν περιμεῖνω καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

— Χρυσωτῶ νὰ σὰς προεἶπω, κύριε ἰατρί, ὅτι ὁ κύριος κόμης ὀνομάζεται ἐδῶ κύριος Πέτρος Ρουσώ.

— Ναί, ναί, τὸ ἠξεύρω, μένει ἡσυχος, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

Μετὰ μικρὸν ἀφίκετο ὁ ἰατρός. Ὁ κύριος Ἀλβέν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἶτα δὲ μετὰ ταχεῖαν ἀνταλλαγὴν λίξεων τινῶν εἰσῆλθον ἀμφοτέρω εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενούς.

Ὁ κ. Ἀλβέν ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην, τεθλιμμένος δὲ καὶ συγκινημένος παρετήρησε τὸ ὄχρον καὶ ὑπὸ τῶν μακρῶν παθημάτων ἠλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ φίλου του, τὸ ὁποῖον κατόπιν τοσοῦτων ἐτῶν ἔβλεπε τὸ δεύτερον. Ὁ κόμης ἐστρεψε τὰ βλοσυρὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς δύο ἰατροὺς καὶ παρετήρησεν αὐτοὺς ἀτενῶς, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισεν ποσῶς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ φίλον.

Ὁ κ. Ἀλβέν ἐστέναξε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐπανίδῃ τὸν φίλον του ἐν τοιαύτῃ λυπηρᾷ καταστάσει, ὑπερνηκίας ὅμως ταχέως τὴν συγκαίνισεν τοῦ κατεσίγασε τὰ φιλικὰ αἰσθηματά του. Ἠρώτησε χαμηλοφῶνως τὸν συναδέλφον του, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν ὅτι παρετήρησεν, ἐξετάσας τὸ τραῦμα, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀσθενούς, τὰς νευρικές του παθήσεις, τὴν ἐπίτασιν τοῦ πυρετοῦ καὶ τί μέχρι τούδε ἐπραξεν. Ὁ κ. Ἀλβέν ἐπεδοκίμασε πάσας τὰς συντάγας αὐτοῦ, ἔμεινε δὲ παρὰ τῷ τραυματίᾳ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ ἀπεχώρησε μετὰ τοῦ συναδέλφου του, εἰπὼν αὐτῷ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τῇ ἐπιούσῃ.

Ὁ κόμης Δελασέρ διήλθε λίαν τεταραγμένην καὶ κακὴν νύκτα· οἱ νευρικοὶ σπασμοὶ ἐπετάθησαν, ἀνεκλήσατο δὲ τὴν φωνήν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ διάνοιά του ἦτο τεταραγμένη, εἰς οὐδεμίαν ἀπήντα ἐρώτησιν. Ἐφῶναι τὴν θυγατέρα του καὶ τῇ ὠμίλει ὡς ἂν εἶ ἦτο πλησίον του, ἐνίοτε δὲ ἐπρόφερε καὶ τὸ ὄνομα τῆς κομῆσεως. Ὅτε ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τοῦ παραληρήματος, τὴν κρίσιν διεδέχετο στιγμιαία ἡσυχία, τότε δὲ ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀδρανὴς ὡς πτώμα.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσέ δρᾶμα» πέντε ἢ ἕξ πρωΐναι ἐφημερίδες διηγούντο τὴν ἀπόπειραν τῆς δολοφονίας, ἐχούσης ἐλαττήριον τὴν κλοπὴν, θῦμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πλούσιος πολίτης Πέτρος Ρουσώ. Ἐκ μιᾶς τῶν ἐφημερίδων τούτων ἔμαθε τὸ γεγονός ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ, ἥτις κατάπληκτος ἀνεγνώ κατὰ συνέχειαν δις τὴν εἰδήσιν.

— ὦ! καὶ ἐδῶ ὁ ὑποκόμης Σινζάκ ἐνέχεται, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Καί ἀμέσως ἔπεμφεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν της εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ ὅπως ζητήσῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ κόμητος, καὶ μοιλονότι ἡ ἀπάντησις, ἣν ἐκόμισεν ὁ θεράπων, καθησύχασεν αὐτὴν ὀλίγον, ἐν τούτοις μετὰ μεσημβρίαν ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ μάθῃ πῶς ἔχει ὁ ἀρχαῖος αὐτῆς φίλος.

Τῇ ἐσπέρᾳ ἡ μαρκησία, ἣτις εἶχε τέσσαρας φίλους προσκεκλημένους εἰς τὸ δεῖπνον, ἦτο βραχυλόγος καὶ δὲν εἶχε τὴν συνήθη ζωρότητα τοῦ πνεύματος. Τοῦτο παρατηρήθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων, εἰτινες βλέποντες αὐτὴν κατηφῆ καὶ ἀνήσυχον τὴν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.

— Ἐμαθον ὅτι σήμερον τὸ πρῶτὸ μέγα δυστύχημα ἠκολούθησεν εἰς ἓνα τῶν φίλων μου, ἀπεκρίθη καὶ ἕνεκα τούτου δὲν με βλέπετε ὅπως εἶμαι συνήθως.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μαρκησία ἔστρεψεν ἀμέσως ἀλλαγῆναι τὸν λόγον, ἐνόησαν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ τι περιπλέον.

Ἐγερθέντες ἐκ τῆς τραπέζης μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅτε εἰς τῶν θεραπόντων ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφιξίν τοῦ κ. Γάστωνος Δελιμάνς.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη αἰφνιδίως ὡς ἂν εἰ ἐλαττήριον ὤθησεν αὐτὴν.

— Ἀς εἰσέλθῃ ὁ κύριος Δελιμάνς εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρετήν, καὶ εἶπέ του ὅτι τὸν παρακαλῶ νὰ με περιμένῃ ὀλίγον.

Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τοὺς προσκεκλημένους της,

— Δὲν ἠλπίζον, ἐπικνέλαθεν, ὅτι θὰ μ' ἐπεσκέπτετο ἀπόψε ὁ κύριος Δελιμάνς τὸν περιμένω πρὸ πολλοῦ, καὶ ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ σπουδαιότατου πράγματος· μεγάλως λυπούμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ διέλθω μεθ' ὑμῶν τὴν ἐσπέραν, ἀλλὰ θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ με συγχωρήσητε.

Οἱ προσκεκλημένοι ἠγέρθησαν, εἰς δ' εἰς αὐτῶν ἀπεκρίθη :

— Ἡ κυρία μαρκησία γνωρίζει καλῶς ὅτι δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆται ὅταν ἔγῃ ἀπέναντί της φίλος ἡμεῖς θὰ ἐλυπούμεθα ἂν τὴν ἐκρατούσαμεν ἐδῶ.

Καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ μαρκησία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὴν ὁ νέος.

— Ἄ ! τῷ εἶπε, τείνασα τὴν χεῖρα, δὲν ἤξεύρεις πόσον χαίρω, διότι σὲ βλέπω !

— Ἐβῆσα ἀπόψε εἰς τὰς ἑπτὰ· ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ἡ ὁποία ἦτο τόσον κατεπίγουσα, ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ περιμένω αὐριον διὰ ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν πρόσκλησίν σας.

— Καὶ σὰς εὐχαριστῶ.

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κυρία μαρκησία ; θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχῆς, ἂν ἠδυνάμην νὰ σὰς ὑπηρετήσω, θὰ ὑπερηφανεύομην διὰ τοῦτο καὶ θὰ τὸ ἐθεώρουν τιμὴν μου.

— Ἐν πρώτοις, κύριε Γάστων, καθήσατε. Κύριε Δελιμάνς, θὰ με χαρακτηρίσετε ἄρα γε ἀκριτόμυθον, ἂν σὰς ἐρωτήσω διατί ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων χωρὶς νὰ εἴπητε πρὸς τὸν πατέρα σας ποῦ μετεβαίνετε ;

— Ὅχι, κυρία· ἀλλὰ νὰ σὰς εἴπω ὡς ἀπεκρίθη καὶ εἰς τὸν πατέρα μου, ὅτι ἔ-

πραξα τοῦτο ἕνεκα λόγων, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ γνωστοποιήσω.

— Δὲν ἀνεχωρήσατε μόνος ;

— Εἶναι ἀληθές.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, κύριε Γάστων, σὰς ὑποβάλλω ὡς βλέπετε εἰς ἀνάκρισιν.

— Ἐὰν δύναμαι, κυρία, θ' ἀποκριθῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις σας.

— Εἰλικρινῶς.

— Ναί, κυρία.

— Πόσους εἶχετε συντρόφους ;

— Δύο.

— Ὁ φίλος σας Σαρμέιλ πρῶτον, αἶ ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ἐγραψα συνάμα καὶ πρὸς αὐτόν. Ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων.

— Ὁ κύριος Σαρμέιλ θὰ ἐπανέλθῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

— Ἡξεύρετε ποῦ εἶναι ;

— Ναί, κυρία μαρκησία.

— Καὶ δύνασθε νὰ μοὶ τὸ εἴπητε ;

Μετὰ στιγμικίον δισταγμὸν ὁ Γάστων ἀπεκρίθη :

— Ὁ Σαρμέιλ εἶναι εἰς Cerisaie παρὰ τὴν Μωβεύγην, εἰς τῆς θείας του κυρίας Γοντραί.

— Ἦσθε καὶ σεῖς μετ' αὐτοῦ ἐκεῖ ;

— Ναί, κυρία.

— Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀνεχωρήσατε ;

— Ἐκείνην τὴν ἡμέραν μόνον, κυρία, διενυκτέρευσα εἰς Cerisaie.

— Καὶ ὑπήγατε ἔπειτα ;

— Εἰς Βέλγιον.

— Ἄ ! εἰς Βέλγιον . . . Καὶ πότε ἐπεστρέψατε εἰς τὴν Cerisaie ;

— Σήμερον τὸ πρῶτ.

— Μετὰ τοῦ κυρίου Σαρμέιλ. Ἄλλ' ὅταν ἀνεχωρήσατε ἐκ Παρισίων, εἶχατε καὶ σύντροφον· ποῦ τὸν ἀφήσατε ;

— Κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἀφοῦ ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσε σιωπηλός, με παρασύρετε εἰς ὀλισθηρὸν ἔδαφος, καὶ θέλω καλλίτερα νὰ μὴ σὰς ἀποκριθῶ πλέον.

— Καὶ ὅμως θὰ ἀπαντήσετε, κύριε Δελιμάνς, διότι θὰ ἐπικαλεσθῶ πάντα τὰ εὐγενῆ σας αἰσθήματα.

— Εἰς αὐτὰ ὅμως ἀκριβῶς τὰ αἰσθήματα θὰ ὑπακούσω καὶ θὰ σιωπήσω.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, κύριε Δελιμάνς· τὸν ἄλλον τὸν σύντροφόν σας, τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεφέραμεν εἰσέτι τὸ ὄνομα, τὸν γνωρίζω ὡσπύτως· εἶναι ὁ φίλος σας ὁ μαρκησίας Βερβεῖν.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Λοιπὸν, κύριε Δελιμάνς, θέλω νὰ μάθω καὶ πρέπει νὰ τὸ μάθω, ποῦ εὐρίσκεται τώρα ὁ μαρκησίας.

— Ἄλλα, κυρία μαρκησία, ἐψέλλισεν ὁ Γάστων.

— Κύριε Δελιμάνς, διὰ τοῦτο σὰς ἐφώναξα. Εἰπέτε μου, ποῦ εἶναι ὁ μαρκησίας ; σὰς παρακαλῶ.

— ὦ ! κυρία μαρκησία, θὰ σὰς τὸ ἔλεγον εὐχαρίστως, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ σιωπήσω. Ἐχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ εἴπω πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν ὅτι πρόκειται περὶ μυστικοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν δικαιούμαι ν' ἀποκαλύψω :

— Ὡστε εἶναι λοιπὸν δυνατόν, εἶναι ἀ-

ληθές, ἀνταπήντησε περιαλγῶς ἡ μαρκησία, σεῖς καὶ ὁ κύριος Σαρμέιλ, συνεπραξάτε εἰς κακὴν πράξιν, εἰς μυστῶν ἔργον ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μαρκησία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν συνενοούμεθα· συνοδεύσαντες τὸν Ἀδριανὸν Βερβεῖν τὸν φίλον μας ὁ Σαρμέιλ καὶ ἐγώ, ἐπετελέσαμεν τὸ καθήκον μας. Περὶ ποίας κακῆς πράξεως, περὶ ποίου μυστῶν ἔργου ὁμιλεῖτε ;

— Ἦθελον νὰ εἴπω περὶ κακουργήματος, κύριε.

— ὦ ! τὸ πολὺ πολὺ περὶ πλημμελήματος, ἀνταπήντησεν ὁ Γάστων.

— Ἄ ! δὰ, οἱ σημερινοὶ νέοι παραδόξως κρίνουσι τὰ πράγματα ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δεμομπεραί· θεωροῦσιν ὡς μηδὲν τὸ ν' ἀπαγάγῃ μίαν κόρην καὶ νὰ βυθίσῃ τὴν οἰκογένειάν της εἰς ἀπαρηγόρητον θλίψιν, εἰς ἀπελπισίαν.

Ὁ νέος ἀνεσκήρτησε.

— Τώρα, κυρία μαρκησία, ἀπεκρίθη μετὰ ἡρεμίας πάλιν, δὲν ἐνοῶ πλέον τίποτε.

— Τὸ ἐπίστευον, ὁ μαρκησίας δὲν σὰς εἶπε τὴν ἀλήθειαν, σὰς ἠπάτησε !

— Ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μὰς ἀποκρύψῃ τι . . .

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θὰ ἤξεύρετε ἂν ἀγαπᾷ τὴν νέαν ἐκείνην.

— Περὶ ποίας νέας ὁμιλεῖτε, κυρία μαρκησία.

— Κύριε Δελιμάνς, ὑπεσχέθητε νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε εἰλικρινῶς καὶ δὲν τὸ πράττετε. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ὁμιλῶ περὶ τῆς Χρυσουγῆς Δελώρμ.

— Ὁ Ἀδριανὸς τὴν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, κυρία. Οὐδεὶς καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ δύναται νὰ σὰς ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀδριανοῦ πρὸς τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν, ἔρωτος γεννηθέντος τυχαίως εἰς Καμπανίαν, ὡς τόσα ἄλλα πράγματα γίνονται κατὰ τύχην. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, δύναμαι νὰ σὰς διηγηθῶ πῶς ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τὸν ρισκοῦνον χαρακτήρα του εἰσῆχθη εἰς Κορδελιέρην, καθ' ἣν ἐποχὴν διέμενε τότε ἡ δεσποινὶς Χρυσουγῆ.

— Τὰ γνωρίζω ὅλα.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῶν παρελθόντων δεκαῖξ μηνῶν χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ καὶ χωρὶς καὶ νὰ ἤξεύρῃ τί ἀπέγεινεν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπαυσε νὰ συλλογίζεται αὐτὴν, καὶ ἂν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διέπραξεν ὁ φίλος μου μερικὰς ἀνοησίας, πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἤσθαινετο ἀποχωρισθεὶς διὰ παντός, ὡς ἐπίστευε, τῆς προσφιλοῦς του Χρυσουγῆς.

» Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς εἴπω, ἂν ἡ χαρὰ του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε τελευταίως ἀνεγνώρισεν τὴν δεσποινίδα Χρυσουγῆν εἰς τὸ Μελόρραμα καὶ ἀνεῦρεν αὐτὴν ἐδῶ εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία μαρκησία.

— Τόσον μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του, ὑπέλαβεν ἡ μαρκησία, ὥστε ἔχασε τὸ λογικόν, διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμνε εἶναι πράξις ἀτίμου ἀνθρώπου, ἀθλίου, ἂν ἔχῃ παράφρονος.

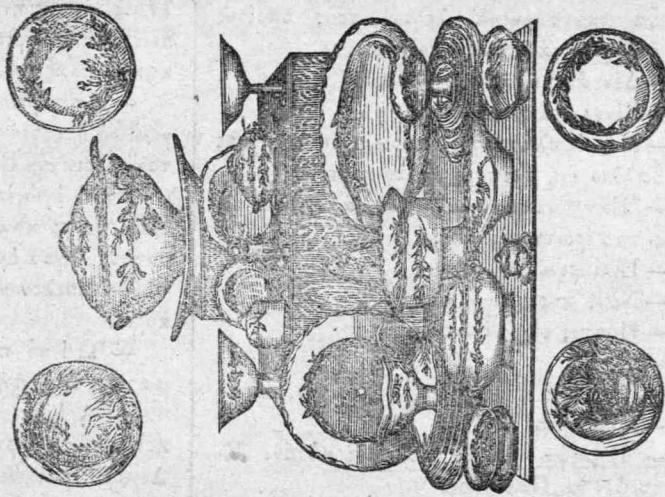
[Ἐπεται συνέχεια.]

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE

125 Rue d'Bole 125.

On a apporté

Listes, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'article en Porcelaine et en Faience, riche collection d'articles de luxe.—Service de table.—Services a thé.—Prix Fixe.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΛΟΥΒΡ

125 'Οδός Αιόλου 125.

'Εκποιεῖσθωσαν

Αθήναι, Πολυτέλειοι. μεγάλη συλλογή κρυστάλλων σκευών, μεγάλη συλλογή σκευών ἐκ Πορσελάνης καὶ φαίδος πλουσία συλλογή κομφορτηγμάτων. — Μαχαίροσφαιρούς, σύνολα τέτοιου, σύνολα τραπέζης — Τιμαὶ ὀφειζόμενα.

ΕΙΣΠΟΡΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» πωλούνται ἐν τῷ γραφείῳ, δόξ Προσστήου, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	'Ολύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
'Αθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(άφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	(άφ. 10.03	12.50	3.00	—	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ	
	(άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεγαϊνά	(άφ. —	8.50	5.18	7.15
'Ακράτα	(άφ. 12.56	—	5.08	7.25	άν. —	—	8.55	5.24	6.40π
'Αγιον	άν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	(άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	άφ. 2.02	7.10	6.00	—	'Αγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	(άφ. 3.40	9.15	7.20	—	άν. —	—	—	—	7.35
	άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	'Ακράτα	(άφ. 10.34	1.58	—	—
Λεγαϊνά	(άφ. 6.18	9.45	7.40	—	άν. 10.39	2.02	6.20π	—	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—	ζφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Πύργος	(ζφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	(άν. 1.25	4.10	—	12.00*
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	'Αθήναι	άφ. 4.30	7.05	—	3.20
'Ολύμπια	άφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεύς	άφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
'Αργος	άφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	'Αργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	άφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρσοτοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΙΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδός 'Αριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖοκαὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παιδάς ἢ κοράσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

'Ανατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 ('Ιουλίου) ἐκ 3500 μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Τοῦ 1887	.....δρ. 5
Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8	δρ. 32
Τοῦ 1892 (ἐξάμ.)	.....δρ. 5

* Ἀπαντες δὲ ὁμοῦ δραχμὰς 35

(Ταχυδρομικά: ἐπαρχῶν δρ. 1,50, ἐξωτερικῶν δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, ἀποτελούοντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἐξαετούς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται.

15 πλήρη λαμπρὰ Μυθιστορήματα
250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἀθροα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνωστῶν περὶ τὰ 1800. (Ἐκαστον φυλλάδιον ἰδιαίτερος λ. 40).

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ καλύτερον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροίαν διὰ τῆς ἐνδομύσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει.

Γενική ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιολιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης», ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη δραχμῆς ἑκτέτῳ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεῖα Ὁμονοίας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

HBH

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

'Ανευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.